

HODNOCENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE ONDŘEJE KLAVÍKA

Ondřej končí své studium AVU na Grafice 2 – je „náš“! – jsme za něj v ateliéru rádi! Osobně ale Ondřeje vnímám pořád jako studenta Mileny Dopitové, který po třech letech zkusmo nakoukl na Grafiku 2 – nadále k tenoru jeho práce patří instalační rozmysl, vědomí přítomnosti objektu, jakož i vzdálenosti a pohybu diváka, plus něco nevýslovného, čemu lze bez zardění říkat krása. Tedy něco, co jde za všechno vysvětlování, záměry, analýzy. Cítím to jako dědictví z Intermédií 1.

Našel si „něco“ ve svém šrafování, které se pak v průběhu času stávalo čím dál „zažranější“, vsáklé s neznámou nutností do podložky, získávalo vlastní světlo. Podle mě mělo ještě jít ještě o fous za amorfnost & organičnost rukopisu; metoda, koncept v pozadí kreslířského výkonu by pomáhaly při druhém pohledu. Ve věcech z diplomového roku se to myslím daří. Právě ve věcech z diplomky se Ondřejovi zvláště podařilo (oproti dřívější malebnosti) opřít hloubku černé též o větší porozumění rozvrhu obrazu a o podprahové vnímání; občas jakoby se poučil na proměnách vidění, které mohou nastávat v kritických situacích (jak je popisuje třeba Karel Čapek v Krakatitu nebo Oliver Sax v The Case of the Colorblind Painter). Ondřejova černá je strašlivá, strašidelná, zároveň osobní, blízká, ne-studená, povědomá. Vznikly výjimečné kresby, které jsou navíc dělány s vědomím jejich potenciálu jako objektu/instalace.

Jeho sebekritičnost mu obrovsky pomáhá, i když svou měrou někdy až ohrožuje. Ondřej přitom sám ví dobře o svých silných stránkách, analyzuje své podněty, aniž by se dostával do schémat. Doporučuju si udržet sebekritičnost, ale nepřehánět to s ní, což se občas v době studia mohlo dít.

Navzdory spíše introvertnímu osobnímu ladění byl během let na Grafice 2 podstatným hlasem v ateliéru a spolehlivým kamarádským týmovým hráčem. Ondřej se ustavičně překonává; to je přístup, který má mít na Grafice 2 živnou půdu: nespokojovat se jen s talentem, ale uvést do hry (teda nejdřív si je objevit a rozvinout) všechny možné potenciality. Ba v něčem i jít proti vlastnímu založení. Normálním důsledkem takového procesu je ovšem spatření sebe před oním překonáním se, což bývá deprimující :o), Ondřej to ale už má za sebou, zapracoval to funkčně do osobního algoritmu.

Jsem přesvědčen, že Ondřej Klavík studoval velmi kvalitně, a taky zakončení jeho studia v diplomové práci jeho vysokému standardu odpovídá.

Doporučuji diplomovou práci Ondřeje Klavíka k obhajobě.

Vladimír Kokolia